

o víťazství je zvlášť ověřena uloha armády Velké Británie a USA. Najdou se i tači, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v buržoazní České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečně příčiny

Zatímco Rudé armády a SSSR v dějinách druhé světové války, Oč více je eliminována uloha armády Velké Británie a USA. Najdou se i tači, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v buržoazní České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečně příčiny

Zatímco Rudé armády a SSSR v dějinách druhé světové války, Oč více je eliminována uloha armády Velké Británie a USA. Najdou se i tači, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v buržoazní České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečně příčiny

Zatímco Rudé armády a SSSR v dějinách druhé světové války, Oč více je eliminována uloha armády Velké Británie a USA. Najdou se i tači, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v buržoazní České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečně příčiny

HISTORICKÝ REVIZIONISMUS A DRUHÁ SVĚTOVÁ VÁLKA

Čeněk Ullrich, MLOK

Odkaz národně osvobozenického boje Čechů a Slováků, který vyvrcholil před 70 lety, vyžaduje v současnosti boj proti falzifikaci dějin druhé světové války, jejíž evropskou tečkou se stalo osvobození Prahy Rudou armádou 9. května 1945 a likvidace posledních zbytků bojeschopných německých jednotek 12. května 1945 u Slivce.

Falzifikace dějin druhé světové války zapadá do soukolí mašinérie historického revizionismu, který tvoří nedílnou součást soudobého antikomunismu. Tato směsice idealismu, subjektivismu a empirismu usiluje o negaci materialistického pojetí dějin. Pravda dějinného vývoje totiž děsí soudobou vládnoucí třídu, neboť svým vědeckým nábojem směřuje proti jejím ekonomickým a politickým zájmům. Iracionální podstata imperialistického období globalizujícího se kapitálu vydává lež za pravdu a obaluje ji emocemi. Aktéři této metamorfózy si za pomoci sdělovacích prostředků psychologicky podmaňují velkou část společnosti, které pak předkládají falešné myšlenkové konstrukce k pouhému věření. Ve své podstatě „tvůrcím způsobem“ rozvíjejí středověkou scholastiku. Středověká scholastika se obrozuje do podoby, kterou charakterizoval profesor Blížkovský těmito slovy:

„Zatímco středověká scholastika upevňovala monopol církve rozumovým zdůvodňováním dogmat, novodobá scholastika slouží globální oligarchii hlavně nerozumem: ovládnutím veřejného mínění všemi možnými prostředky, je-li třeba, i proti lidskému rozumu.“ (*B. Blížkovský a kol.: Středoevropský učitel na prahu učící se společnosti 21. století, Korvoj, Brno 2000, s. 194.*)

Myšlení širokých lidových vrstev národa musí být totiž odvedeno od nazrálé otázky společenského vývoje – změny vlastnictví výrobních prostředků. Společenské vědy včetně vědy historické ztrácejí svou vědeckou podstatu, která je záměrně revidována do šarlatánské podoby.

V nejobecnější poloze je falzifikace dějin druhé světové války založena na eliminaci úlohy **Rudé armády** a **Sovětského svazu** v druhé světové válce, na eliminaci **partyzánského** a **komunistického odboje** a na umocnění významu role **USA** a **Velké Británie**. Tato nejobecnější poloha se pak promítá do konkrétních historických událostí, což se - mimo jiné - odráží i v současných učebnicích dějepisu.

Někteří protagonisté historického revizionismu vytvářejí dokonce **nové paradigma druhé světové války**. Upozorňuje na to ruská historička Natálie Naročnická v knize Rusko a jeho místo ve světě (*Ottovo nakladatelství 2006*): „Při vzpomínkách na Velkou vlasteneckou válku se v posledních letech stávají téměř běžnými tvrzení, z nichž vyplývá, že tuto válku jakoby zavinil SSSR, a jeho vítězství by proto mělo být chápáno spíše jako porážka. Lze tedy nabýt dojmu, že tato válka byla vedena nikoli za práva národů na samostatnou existenci, za jejich přežití v toku světových dějin, ale spíše za americkou demokracii. Na takovou cynickou tezi nyní narážíme v západních médiích.“ (*Blíže viz Zdeněk Hrabica: Falšování dějin ubližuje lidskému pokolení, HaNo – NP, 19. 4. 2010.*)

V intencích nového paradigmatu druhé světové války dospívají jeho protagonisté až k popírání osvoboditelské role Rudé armády. Do tohoto rámce zapadají i úvahy

ovlivněna sovětsko-německou spoluprací po paktu z roku 1939. A protože komunistická

„Od tohoto občanského odboje přechází k následující charakteristice odboje komunistického

Zatímco Rudé armády a SSSR v dějinách druhé světové války, Oč více je eliminována uloha armády Velké Británie a USA. Najdou se i tači, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v buržoazní České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečně příčiny

Zatímco Rudé armády a SSSR v dějinách druhé světové války, Oč více je eliminována uloha armády Velké Británie a USA. Najdou se i tači, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v buržoazní České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečně příčiny

Zatímco Rudé armády a SSSR v dějinách druhé světové války, Oč více je eliminována uloha armády Velké Británie a USA. Najdou se i tači, kteří operaci Overlord, tedy vylodění angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

- světové hospodářské krize kapitalismu třicátých let XX. století, politický cíl této války byl zaměřen na zničení Sovětského svazu, státu vítězné dělnické třídy a rolníků, na rozbití komunistického a dělnického hnutí uvnitř států kapitalistických a na nové přerozdělení světa dle představ nejreakčnějších kruhů světové buržoazie.

Falzifikace dějin druhé světové války má zakrýt pupeční šňůru mezi kapitalismem a jeho nejzrůdnějším dítětem – fašismem, aby protagonisté soudobého kapitalismu mohli pod hlavičkou totalitarismu vytrubovat do světa falešnou myšlenkovou konstrukci o rovnosti fašismu a komunismu.

V jimi vytvářeném obrazu války hraje svou nezanedbatelnou úlohu i pojem holokaust, který roku 1958 uvedl poprvé Eliezer Wiesel, židovský spisovatel narozený v Rumunsku, ve svém románu Noc. Jednoznačné vymezení tohoto pojmu neexistuje, avšak řada buržoazních historiků s ním záměrně ztotožňuje vyvražďování Židů během druhé světové války. Takto vymezený pojem umožňuje totiž nejen transformovat třídní podstatu druhé světové války do roviny abstraktních pojmů obecné morálky a vytvářet obraz války jako boj zla a dobra, z něhož se však zcela vytrácí genocida slovanských i jiných národů, stejně jako genocida politických odpůrců fašismu, nýbrž zároveň umožňuje zakrýt i třídní strukturu židovského národa, aby pod záštitou boje proti antisemitismu umožňoval realizaci nejreakčnějších plánů soudobých sionistů. Není náhodou, že Eliezer Wiesel, žijící v USA, dostal roku 1986 Nobelovu cenu za dlouholetou aktivitu v boji na obranu lidských práv (rozuměj buržoazních práv vykořisťovat a zotročovat většinu společnosti) a že v devadesátých letech XX. století stál společně s Václavem Havlem a Yoheiem Sasakawou u zrodu nadace Forum 2000.

Druhým cílem falzifikace dějin druhé světové války je zakrýt skutečné příčiny vítězství nad vojenskou silou nejen hitlerovského Německa, ale i ostatních států Osy Berlín – Řím – Tokio. Příčinou tohoto vítězství byla totiž v nejobecnější rovině mistrná aplikace teorie dialektického a historického materialismu do praktických podmínek společenského vývoje oné doby. Vztyčení rudé vlajky na střeše německého Reichstagu traumatizuje světovou politickou reakci. Symbolizuje totiž ekonomické, politické, vojenské i lidské vítězství vědeckého socialismu nad kapitalismem, který porodil fašismus.

Takové záměry tedy svou falzifikací dějin druhé světové války sleduje světová buržoazie. A hned za ní stojí všichni ti její věrní sluhové - „moderní myslitelé“, „autentiční marxisté“ a další „sterilní filozofové“, aby ji podepřeli svými teoriemi „nového jazyka“, zbaveného „starých dogmat“ 19. století.

Avšak, jak je z historie známo, nikdo nakonec nezabránil tomu, aby se vědecká pravda neprodrala, byť v krkolomném zápasu, z temnot na světlo denní. Země se točí a její dějiny nekončí. Jejich běh je navzdory tvůrcům historického revizionismu určován zákonitostmi historického materialismu.

Vědomi si těchto skutečností stavme proti „modernímu“ šarlatánství vědeckou pravdu dialektického a historického materialismu, neboť jen nepokřivený obraz historie přináší tvůrčí poselství našich předků, z něhož lze čerpat inspiraci k přetváření společnosti progresivním směrem.

Vzniklá situace si tedy vyžadovala čas pro zkrácení vzdálenosti mezi čelními a týlovými jednotkami, z čehož pramenilo nebezpečí v podobě oslabení útočné síly čelních jednotek.

1. Rudá armáda se svými rychlými postupy na západ přilís vzdálila od týlových postupů Rudé armády před Varšavou.

Rozbor situace na východní frontě v létě 1944 však vykazuje tři příčiny zastavení v oblasti varšavského předmostí Praze, a nechal pryč Varšavu vykrvácat.

postup Rudé armády před Varšavou, ačkoli její vojska již prováděla bojové operace akterý historického revizionismu považován J. V. Stalin, na jehož příkaz se zastavil Z hlavních vlnika porážky Varšavského povstání, které vypuklo 1. srpna 1944, je

vojáku Rudé armáde v bitvě u Sokolova však autoři neuvadají.

Citaci podekrování M. I. Kalinina Ludvíku Svobodovi za pomoc československých Tobiak zaslal velitel britské armády N. M. Ritchie podplukovníku Karlu Klappalckovi.

Británie, a blahopřejný dopis, který v souvislosti s obranou severofrické pevnosti W. Churchill, kterými oceňuje činnost československých vojáků a letců ve Velké Dvojičce Kuličk – Kocian ve své učebnici Nejnovejších dějin cítují na str. 68 a 69 slova československých hrdinů, kteří se svými činy trvale zapsali do dějin východní fronty. vyznamenáním Hrdina SSSR. Stejně tak zamlčuje i jméno kpt. Jana Nálepky a dalších Otakara Jaroše, prvního zahraničního bojovníka, který byl počten in memoriam československých vojáků u Sokolova, v Kyjevě, Žaskově, Bile Cerkvi. Zamlčuje i jméno zahranění odboj na východní frontě. Věra Olivová ve své učebnici zcela vypouští boj Stejným způsobem je v učebnicích dějepisu vyklešována československý Kudeřtkově a dalších představitelích komunistického odboje si žáci nepřetou nic.

Masín, Václav Morávek), avšak o Eduardu Urzovi, Juliu Fučíkovi, Janu Zlíkov, Maruše Mohou podobně seznámit s protifašistickou činností Tří králů (Josef Balaban, Josef a Český kurýr, zatímco komunistické Rudé právo je zamlčeno. Na str. 63 a 64 se žáci připisovány všeobecně celému odboji (s. 62), z ilegálních tiskovin jsou uvedeny V boj komunistického odboje. Aktivní formy odporu, které prosazovali komunisté, jsou Dvojičce autorů Kuličk – Kocian v Nejnovejších dějinách rovněž zlehčuje úlohu

25 000 padlých komunistů je zanedbatelné číslo?

Ilegální ústřední výbor? Kam se ztratily oběti z řad komunistického odboje? Cožpak ústřední výbor? Cožpak autorůka neví, že se během okupace v činnosti vystřídal čtyři kontinuitní činnost po celou dobu okupace? Proč je zmínován pouze II. ilegální promyšlením budování ilegální organizační sítě komunistické strany, která jí umožnila jež uplatňována komunistická strana během okupace? Kam se zatonuly informace o Moravě v březnu 1939? Kam se poděly aktivní formy odporu proti okupantům, pozatýkáni významní funkcionáři komunistické strany ihned po okupaci Čech?

Kam se autorce učebnice vytratila akce Gitter (Mirze), na jejímž základě byli

se podílel i J. Fučík. (s. 142)

činnost II. ilegální ústřední výbor komunistické strany vedený J. Zlíkov, na jehož činnosti ruské války a po přistoupení Sovětského svazu k Atlantické chartě. V té době začal vyvíjet zmně stannovská komunistické strany došlo až v roce 1941 – až po vypuknutí německo- především na přípravu revoluce. Boj proti nacismu zůstával mimo jejich pozornost. Ke válku za válku imperialistickou, ilegální organizace komunistické strany byly zaměřeny internacionála (správě Komunistická internacionála - pozn. autora) současně prohlásila

napr. čini Věra Olivová v Dějinách nové doby 1850 – 1993:

války, která se stala skutečným zlomem jejího průběhu, může přejít těmi větami, jak to V takto rozehrané partii se pak staligradská bitva, rozhodující bitva druhé světové ledy 88 až 95 % potřeby Sovětský svaz z vlastních zdrojů.

Pomoc Sovětskému svazu během války činila od 5 do 12 % potřeby bojovních SSSR a že vytvoření uvedené představy je proto zaměřena skutečností, že vesměra zahraniční americké pomoci, nebyl by SSSR schopen na východní frontě vůbec bojovat. Za účelem Iyto vybrané údaje mají žáky ohromit. Mají v nich vytvořit představu, že nebyť bot a mnohé jiné věci...“ (s. 48)

potravin, které většínou spotřebovala armáda. Byly poslány 4 miliony párů vojenských tam dále za miliardou dolarů stroju, 2 670 000 tun naftových výrobků a 2 478 000 tun lokomotiv a 110 000 vagonů, všechny upravené pro ruské širokorozchodné trať. Sio jedly na všech ruských frontách. Železničnímu parku jsme poskytlí téměř 2 000 427 000 nákladních aut, 13 000 terénních vozů a 35 000 motocyklů. Americké dzípy tunou materiálu. Nejdůležitější byla pomoc při zajištění ruské dopravy. Dodali jsme asi americké pomoci až do 31. května 1945 bylo do Ruska posláno 2 600 lidí a 15 234 791 historikovi D. F. Flemingovi, který hodnotí americkou pomoc SSSR takto: „Od počátku v učebnici Jana Kulička a Jiřího Kociana Nejnovejší dějiny je dán prostor americkému zveličování pomoc Velké Británie a USA bojujícím Sovětskému svazu. Např. V souvislosti s eliminací vlivu Rudé armády a SSSR ve druhé světové válce je

v jeho baladách.

by symbolický stvzoval Erbenovo pojetí myšlenky osudovosti, umělecky ztvárněné mělo v Katyni proběhnout 10. 4. 2010, vyústilo v nečekanou tragédii. Její rozmrť jako jako čert krize se bojí exhumace zastřelených obětí. Velkolepé setkání dějinné lži, které odborníci nalezli již 57 značí falzifikace, za hlavního vlnika označují J. V. Stalina, ale polských důstojníků zveřejnili padělky „důkazů“ viny sovětské strany, v nichž Kontrarevoluční vláda Kremli v roce údajného sedmdesátého výročí masakru komunistům.

střdit dějinnou lž, jež se hodí i představitelům kapitaistického Ruska v boji proti byly identifikovány německé kulky. Místo toho falzifikátoři dějin točí film, který má J. Goebels do svého deníku poznamenává větu o tom, že je škoda, že v tělech mrtvých fašistického Německa zastřelent. Co na tom, že si v souvislosti s katynským masakrem vedením byly roku 1943 otevřeny hrómadně hroby v Katyni, byli těsně před kapitulací spáleny a všichni svědci masakru, stejně jako německý patolog prof. Buhřtz, pod jehož falzifikace „důkazy“ o vině sovětské strany byly na sklonku války německou stranou n soudu a tím v plně nahotě odhalit lživost Gorbačovových „důkazů“ Co na tom, že straně musely v Polsku „zahadně“ ztratit, aby pozůstali oběti nemožní podávat žaloby soud musel prokazatelně odmítnout. Co na tom, že se kopie padělků předané polské tom, že toto prohlášení bylo „podpřeno“ průhlednými padělky, které ruský ústavní zajiť polští vojáci byli povražzeni na základě rozhodnutí politbyra VKS(b). Co na se řal Zápádu dokázat svou věrohodnost a oddanost „demokraticí“ prohlášením, že obviňována sovětská strana, čemuž napomohly i veličkáské ambice Gorbačova, jenž komandem je v duchu fašistické propagandy stavěna na hlavu a za smrt Poláků je Práva o masakru polských důstojníků v Katyni roku 1941 německým popravcům

neúspěšného propagátora vojenského radaru USA v Brdech Tomáše Klvani o dobytí Československa Rudou armádou.

Rovněž neúčast nejvyšších představitelů Evropské unie a USA na oslavách 70. výročí vítězství nad fašismem v Moskvě zapadá do koloritu nového paradigmatu druhé světové války. Proč by měli oslavovat v Moskvě „dobyvačnou roli“ Rudé armády, která způsobila mezinárodnímu kapitálu ztráty, a znemožnila tak realizovat onu „osvobozenickou misi americké demokracie“, nesenou na pásech anglo-amerických armád, dál, za demarkační linii?

Falzifikace dějin druhé světové války začíná již falzifikací skutečného smyslu sovětsko-německého Paktu o neútočení z 23. srpna 1939. Autoři dějepisných učebnic považují sovětsko-německý pakt za lstivý manévr Stalina a zcela opomíjejí, že šlo o vyústění předešlého vývoje. Nezmiňují se o politice kolektivní bezpečnosti, kterou ve třicátých letech prosazoval SSSR a která se nerozvinula zásluhou Francie a Velké Británie. Nezmiňují se o britsko-německé sondáži z léta 1939, jež měla vyústit v pakt o neútočení mezi Německem a Velkou Británií. Nezmiňují se o neautoritativní vojenské misi Velké Británie a Francie v SSSR v létě 1939 (anglickou delegaci vedl penzionovaný admirál Drax, v čele francouzské delegace stál málo známý generál Doumenc). Nezmiňují se o tom, že za této situace SSSR, jenž nutně potřeboval získat ještě nějaký čas na přezbrojení své armády, oddálil uzavřením tohoto paktu napadení svého území, což objektivně ovlivnilo průběh a konečný výsledek druhé světové války.

Falzifikátoři dějin ve své válce proti historické pravdě „velkoryse“ přehlížejí vzpomínky pamětníků, mezi něž bezpochyby patří Alexandr Jakovlev, který v souvislosti s danou problematikou ve své knize Cíl života uvádí:

„Na rozdíl od sovětské delegace, vedené lidovým komisařem obrany K. J. Vorošilovem a náčelníkem generálního štábu Rudé armády B. M. Šapošnikovem, francouzská a anglická delegace byly reprezentovány druhořadými vojenskými činiteli, kteří nejen že nebyli zplnomocnění k jakýmkoli rozhodnutím, ale, soudě podle dokumentů zveřejněných po válce, zaměřili se na průtahy a maření jednání. Nyní již je známo, že anglická vláda zároveň tajně vyjednávala s Hitlerem a navrhovala mu uzavření paktu o neútočení a dohody o uzavření sfér vlivu. Tehdejší vláda Anglie, podlézajíc Hitlerovi, nenavrhovala mu nic většího ani menšího než rozdělit si ... území Číny a Sovětského svazu. ... Sovětská vláda, která při neplodných jednáních s Francií a Anglií o společné činnosti proti agresorovi vyčerpala všechny možnosti, byla nucena přistoupit na uzavření Německem navrženého paktu o neútočení. Uzavřela tuto dohodu a věděla, že dříve nebo později Německo rozpoutá válku proti naší zemi. Ale dohoda zbabavla imperialistické mocnosti možnosti vytvořit jednotnou protisovětskou frontu a dávala SSSR výhodu času, tak nezbytného pro upevnění obrany.“ (Blíže viz A. Jakovlev: Cíl života, Naše vojsko, Praha 1978, s. 169-170.)

Bez povšimnutí nelze přejít ani názory, snažící se oddělovat vítězství sovětského lidu ve válce od politiky J. V. Stalina, u jejichž zrodu stál předrevoluční menševik Chruščov se svým lživým projevem, který v utajení přednesl roku 1956 delegátům právě ukončeného XX. sjezdu KSSS. Tento nevědecký, nehistorický, metafyzický přístup je ryze účelový. Jeho smyslem je očernit a zatratit politiku nejen J. V. Stalina, ale i všech sovětských komunistů. Historie oné doby přináší však diametrálně odlišné svědectví.
